

КУЛЬТОВИЙ ПИСЬМЕННИК
СУЧАСНОСТІ

ОСКАРОНОСНА ЕКРАНІЗАЦІЯ

МІСТО ЯНГОЛІВ ІЗ ЧОРНИМИ КРИЛАМИ

Цих трьох не можна назвати приємними хлопцями. Джек Вінсенс — коп-нарцис, що час від часу зливає інформацію жовтим виданням. Бад Вайт — відморозок, якого використовують для брудної роботи і яким рухає невгамовне бажання помсти. Ед Екслі — молодий та обдарований детектив, герой війни, який насправді не зробив нічого героїчного, кар'єрист і честолюбець. Такою насправді не має бути команда супергероїв. Але після кривавої бійні в «Нічній сові» цим трьом доведеться об'єднати зусилля. Із ненавистю один до одного, але водночас бажанням відновити справедливість. Рухаючись у різних напрямках однієї справи. Шукаючи банду особливо небезпечних злочинців у найпотемніших закутках Лос-Анджелеса ХХ століття. І знаходячи дещо огидніше за власні душі. Навіть у янголів є свої демони...

18+

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-6140-2

9 786171 261402

ДЖЕЙМС
ЕЛРОЙ

СЕКРЕТИ ЛОС-АНДЖЕЛЕСА

ДЖЕЙМС
ЕЛРОЙ

СЕКРЕТИ ЛОС-АНДЖЕЛЕСА

18+

СЕКРЕТИ
ЛОС-АНДЖЕЛЕСА

JAMES ELLROY

L. A. CONFIDENTIAL

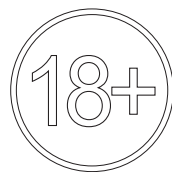
ДЖЕЙМС ЕЛРОЙ

СЕКРЕТИ
ЛОС-АНДЖЕЛЕСА

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2019 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
Е52

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Ellroy J. L. A. Confidential / James Ellroy. — Windmill Books :
London, 2011. — 496 p.

Переклад з англійської *Олексія Чупи*

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Макс Мендор*

ISBN 978-617-12-6140-2
ISBN 978-0-09953-788-5 (англ.)

© James Ellroy, 1990
© Depositphotos / nejron; aart-
tuit, обкладинка, 2019
© Nemiro Ltd, видання україн-
ською мовою, 2019
© Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», переклад
і художнє оформлення, 2019

ВІДГУКИ ПРО ДЖЕЙМСА ЕЛЛРОЯ

Майстерний творець особистих мов, він у жодному разі не є звичайним романістом-істориком... його твори надають відчуття повного занурення в саме серце найогидніших життєвих мрій.

Guardian

Його стиль є унікальним і переконливим, а його теорії про те, що лежить в основі великих нерозв'язаних таємниць американського злочинного світу, є абсолютно правдоподібними... Він однозначно є одним із найоригінальніших і зухвалих нині живих авторів. Він є свого роду хрещеним батьком — у мафіозному сенсі — американської літератури. Ніби янгол — темний, задумливий і обізнаний, — він спостерігає за цим світом із дахів будинків.

Independent on Sunday

Чоловік, який сам себе називає «демонічним псом американського детективу», і надалі пише неперевершені книги.

Daily Mail

Джеймс Еллой — найкращий автор детективного жанру у світі.

Стюарт Невілл, Irish Times

Джеймс Еллой — видатний автор детективного жанру свого покоління.

Independent

Еллой є автором кількох найпотужніших детективних романів поміж колись написаних.

New York Times

Без нього та його детективів не було би ані Девіда Піса, ані «Клану Сопрано», ані Іена Ранкіна, ані «Дротів», ані робіт незліченної кількості письменників і кінематографістів, натхнених свого часу романами Еллроя.

GQ

Джеймс Еллрой — просто геній. Найкращий американський детективний автор від часів Реймонда Чандлера та один із найчитабельніших авторів-експериментаторів у світі.

Times Literary Supplement

Найоригінальніший автор кримінального жанру сьогодення.

Майкл Карсон, Spectator

Найвиразніший автор детективів свого покоління.

Джон Вільямс, Sunday Times

Унікальний голос американського детективного жанру.

Sunday Telegraph

Мері Догерті Елрой

Слава, яка коштує всього й не означає нічого.

Стив Еріксон

ПРОЛОГ

21 лютого 1950 року

Покинтий мотель на пагорбах Сан-Берду; Базз Мікс з'явився тут із дев'яноста чотирма тисячами доларів, вісьмома кілограмами високоякісного героїну, дробовиком, револьвером 38-го калібру, автоматичним пістолетом 45-го та викидухою, купленою на кордоні в пачуко. Неподалік було припарковано ще один автомобіль, який належав поліції Лос-Анджелеса, але в ньому сиділи бики Міккі Коена. Що ж, тіхуанські копи зможуть забрати собі частину його здобичі, а труп самого Мікса просто скинуть у річку Сан-Ісідро.

Він був у бігах вже тиждень і на те, щоб залишитися в живих, просадив п'ятдесят шість штук: машини, ночівлі вартістю по чотири-п'ять тисяч за ніч — з надбавкою за ризик — господарі знали, що за ним по п'ятах несуться Міккі Коен та лос-анджелеські лягаві. Міккі Коен — тому що Базз Мікс кинув його на наркоти і увів жінку, поліція Лос-Анджелеса — тому що Базз Мікс убив одного з їхніх людей. Уже майже укладена угода зірвалася, щойно стало відомо, що за нею стоїть Коен, і тепер ніхто б не наважився продавати це лайно, побоюючись його помсти. Найкраще тепер було віддати товар синам Дока Енглеклінга — Док все влаштує, він усе розфасує, продасть, коли ситуація вирівняється, і віддасть Міксові його відсоток. Док працював було із Коеном і чудово розумів, що з цим відморозком жарти кепські; за п'ятнадцять штук брати влаштували йому місце у motelі «Ель Серрано» та організували втечу. Сьогодні ввечері двоє хлопців, що проводять через кордон нелегалів, відвезуть його на підпільний аеродром і посадять на літак, який перенесе його до Гватемали. А близько десяти кіло

чистого герича залишаться в Штатах, і з часом Базз незле на ньому навариться. Якщо, звичайно, вірити хлопцям Дока і якщо їх і собі не кинуть ці переправники нелегалів.

Мікс зупинив машину в сосновому лісочку, виволік свою валізу, оцінив ситуацію: мотель на дюжину номерів було побудовано у формі підкови, ззаду впритул підступали скелясті урвища — тихцем не підберешся.

Порожнє подвір'я було всіяно гілками, уривками паперу, порожніми пляшками — дерево та скло голосно захрустять як під колесами, так і під ногами.

Залишалася лише одна дорога — та, якою приїхав він сам, — і переслідувачам, щоб обрати зручну для стрільби позицію, доведеться продиратися через густі зарості.

Або, можливо, непрохані гості вже чекають на нього всередині?

Мікс, тримаючи наготові дробовика, почав ударами ноги відчиняти двері, одну за одною. Перша, друга, третя, четверта — клоччя павутини, щури, суміщені санвузли, запліснявілі недоїдки, журнали іспанською — мабуть, переправники влаштували тут перевалочний пункт для нелегалів, яких потім відправляють на ферми в окрузі Керн. П'ята, шоста, сьома — бінго! Ось і сім'я мексиканців на матрацах, туляться одне до одного, побачивши білого чоловіка із рушницею напереваги.

— Тихо тихо, — заспокійливо пробурмотів він.

Решта номерів була порожня. Мікс втягнув свою валізу у № 12, голосно опустив її на підлогу: добре видно як задній двір, так і усе подвір'я, ліжко з облізлим пуховим матрацом — не так вже й погано, як для останнього пристанку на американській території.

На стіні — календар з дівчатами; Мікс перегорнув на квітень і знайшов свій день народження. Четвер — у моделі були погані зуби, але загалом баба нічогенька, він аж згадав колишню стриптизерку та колишню дівчину Мікса Одрі. Це через неї Базз пришив копа, заради неї кинув Коена на порошок і зірвав його угоду з Джеком Драгнуою. Потім перегорнув назад на грудень, міркуючи, чи доживе він до кінця року, і раптом зрозу-

мів, що йому страшно: у животі бурчить, на лобі виразно пульсує жила, він весь спітнів.

А потім його почало ковбасити по-справжньому. Мікс розіклав на підвіконні свій арсенал, набив кишені боєприпасами: патрони для револьвера, запасні обойми для пістолета. Сунув за пояс ножа. Заднє вікно заткнув матрацом. Переднє вікно відчинив, впускаючи в кімнату свіже повітря. Свіжий вітерець охолодив розпалену шкіру; він дивився, як темношкіра дітлашня грала у бейсбол.

Він застряг тут. У дворі юрмилися мексиканці: вказуючи на сонце, ніби визначаючи по ньому час, їм вже нетерпеливилось сісти у вантажівку та їхати далі, гарувати за копійку і койку. Сонце хилилося до заходу, мексиканці загелготіли щось по своєму. Мікс побачив, як двоє білих чоловіків — один гладкий, інший кістлявий — входять на подвір'я мотелю. Привітно машуть мексиканцям, ті машуть у відповідь. Вони не схожі на копів або биків Коена. Мікс вийшов за поріг, ховаючи за спиною дробовика.

Чоловіки помахали і йому: посмішка від вуха до вуха, мовляв, ніяких поганих намірів. Мікс глянув на дорогу — упередек неї було припарковано зелений седан, а за ним виблискувало щось блакитне, занадто блискуче, щоб бути просто клаптиком неба між соснами. Коли на блакитному металі блиснуло сонце, Мікс подумав: «Бейкерсфілд». Це саме ті хлопці, які говорили, що для того, аби дістати гроші, потрібен час. *Той самий автомобіль кольору дроздячого яйця, який уже за хвилину спробував притиснути його до узбіччя.*

Мікс також посміхнувся — широко й невинно. Палець ліг на спусковий гачок; він впізнав того кістлявого — це був Мел Лансфорд, лягавий з відділку «Голлівуд», він вічно треться у автокафе «Скрівенер», клеїться до офіціанток та випинає груди, демонструючи медалі за влучну стрільбу.

— Літак уже готовий, — оголосив товстун, підходячи.

Мікс вихопив з-за спиною дробовика й натиснув на гачок. Гладкий дістав заряд і відлетів назад, збивши з ніг Лансфорда. Мексиканці кинулися навсібіч; Мікс вбіг до кімнати, почув дзвін

скла у задньому вікні, смикнув матрацубік. Мішені — легше не буває: двоє чоловіків, три-чотири постріли з близької відстані.

Двоє звалилися; ще трьох, що обережно кралися уздовж стіни, забризкало кров'ю та уламками скла. Мікс вистрибнув, упав на землю і почав стріляти по трьох парах ніг; вільною рукою він намацав у вбитого на поясі револьвер.

Знадвору чулися крики і шорохкий тупіт ніг, що біжали гравієм. Мікс кинув непотрібний уже пістолет, прихилився до стіни. Уже почувши присмак крові, він наблизився до щойно завалених ним на землю чоловіків і добив їх пострілами в голову.

З кімнати долинули глухі удари; на відстані простягнутої руки від нього були дві рушниці.

— Ми його взяли! — гукнув Мікс.

Почувши крики у відповідь, він почекав, поки у віконному отворі не з'являться руки і ноги, і, схопивши найближчу до нього рушницю, відкрив вогонь: по людях, по брудно-білій штукатурці, по сухому дереву віконної рами, яким тут же побігли язички полум'я.

Переступивши через тіла, він повернувся до кімнати. Передні двері було відчинено, його арсенал так і лежав на підвіконні. Почувся дивний стукіт; обернувшись, Мікс побачив, як зі свого сховку за ліжком підводиться чоловік із револьвером у руці.

Мікс упав на підлогу, спробував було дістати нападника ногою, але не вийшло. Чоловік вистрілив, але куля пройшла за лічені міліметри від Базза. Мікс вихопив викидуху, підстрибнув, неначе підкинутий пружиною, вдарив — раз, другий, у шию, в обличчя. Незнайомець закричав, безладно натискаючи на гачок — кулі рикошетили по всій кімнаті. Мікс перерізав йому горлянку, перекотився через тіло, зачинив ногою двері, схопив свої пістолети — і тільки після цього видихнув спокійно.

Вогонь розгорівся миттєво: він уже пожирав мертві тіла й соснові дошки; залишився єдиний вихід — через передні двері. *Скільки їх там ще — тримають двері на прицілі і чекають?*

Постріли.

Знадвору: шквал куль виривав шматки стіни. Одна влучила Міксові у ногу, ще одна заділа спину. Мікс упав. Постріли не

припинялися. Винесло двері — тепер він опинився під перерхесним вогнем.

Постріли вщухли.

Базз ліг на живіт, поклав обидва револьвери й розкинувся у мертвій позі. Секунди тягнулися несамовито повільно; у дверях з'явилися четверо чоловіків із рушницями напоготові. Почувся обережний шепіт:

— Дохлий.

— Обережно.

— От же оклахомський уйобок.

Четверо переступили через поріг й увійшли всередину: Мел Лансфорда серед них не було. Кілька ударів йому в бік. Важке дихання, пересмішки. Хтось підсунув під нього ступню:

— Жирний, тварюка!

Мікс вхопився за ногу й щосили рвонув. Чоловік завалився навznak. Базз перекинувся на спину, розстріляв обойму — стріляв він уприутул, жодної кулі не пройшло повз. Усі четверо лягли. Закинувши голову, Мікс встиг кинути погляд на подвір'я й побачити, як дає драла Мел Лансфорд.

А потім за спиною у нього пролунало:

— Ну, здоров був, приятелю.

Із вогню вийшов Дадлі Сміт, убраний у сіру куртку пожежника. Мікс кинув погляд на свою валізу, — майже сто штук баксів, не враховуючи героїну, — яка валялася на матраці.

— Дад? Бачу, ти добре підготувався.

— Та я ж як бойскауті — завжди готовий. А ось ти написав заповіт, приятелю?

Найнадійніший спосіб накласти на себе руки — зірвати угоду, за виконання якої відповідав Дадлі Сміт. Мікс схопився за пістолети; Дадлі вистрілив першим. Мікс помер, і останнє, про що він встиг подумати, — що цей мотель «Ель Серрано» схожий зараз на місце битви за Аламо¹.

¹ Битва за Аламо — найвідоміша битва Техаської революції. (Тут і далі прим. перекл., якщо не зазначено інше.)

ЧАСТИНА ПЕРША

КРИВАВЕ РІЗДВО

РОЗДІЛ 1

Бад Вайт сидить у патрульній машині без розпізнавальних знаків навпроти муніципалітету й не відводить погляду від різдвяної ялинки, на якій блимають цифри «1951». На задньому сидінні автомобіля — алкоголь для сьогоднішньої гулянки у відділку; він цілий день збирав данину з торговців спиртним, наплювавши на накази Паркера. На Святвечір усі одружені офіцери мали вихідний, і в патруль вийшли тільки холостяки, а перед бригадою з Центрального відділку було поставлене завдання позабрати з вулиць усіх бомжів: начальник хотів, аби їх трохи потримали під наглядом, щоби хтось із них випадково не вломився на благодійну ранкову святкову імпрезу в саду у мера Боурона і не пожер усі тістечка. Минулого Різдва якийсь божевільний ніггер підійшов до святкового столу, розштовхав дітлахів, дістав зі штанів свій шланг і насіяв у глечик з лимонадом, призначений для сиріток, а на господиню будинку, яка тут же підбігла, аби припинити це неподобство, гаркнув:

— Ану стули писок, лярво!

Так що Вільямові Г. Паркеру, який тільки-но очолив поліцію Лос-Анджелеса, у перше ж своє Різдво довелося вести місіс Баурон, з якою стався випадок, у лікарню, і тепер він уже, як битий вовк, грає на випередження.

Від напханих на задне сидіння коробок з бухлом, які впиралися йому у спину, Бадів хребет зовсім онімів. Ед Екслі, помічник начальника — дуже правильний засранець, він може і зіпсувати вечірку у кімнаті для інструктажу. Та й Джонні Стомпанато запізнюється вже на двадцять хвилин.

Бад увімкнув рацію. Крізь перешкоди долітали уривки повідомлень: крадіжки в крамницях, напад на алкомаркет в китайському кварталі. Відчинилися пасажирські дверцята, у машину ковзнув Джонні Стомпанато.

Бад увімкнув світло на приладовій панелі.

— Зі святом! А де Стенсленд? Я тут маю для вас подаруночки.

Бад зміряв його поглядом. Охоронець Мікі Коена вже місяць як сидів без роботи: його начальника відправили до в'язниці за несплату податків. Від трьох до семи за федеральним кодексом у в'язниці «МакНіл Айленд». Тепер Джонні Стомпу довелося повернутися до домашнього манікюру та випрасуваних власноруч штанів.

— Сержант Стенсленд ганяє бомжів і торгашів.

— Дуже шкода. Мені подобається Діків стиль спілкування. Ну, ти розумієш, *Венделле*.

Гарнюня Джонні: південна краса, густі й пишні кучері. Бад чув, що в нього пеніс, як у коня, і Джонні цим шалено пишається.

— Нумо викладай вже, що там у тебе.

— Та-а-ак, із Діком справді спілкуватися набагато приємніше, *офіцере Вайт*.

— У тебе що, встає на мене? Чи просто потриндіти хочеш?

— Встає в мене на Лану Тернер, а в тебе — на хлопців, що лупцюють своїх дружин. Я чув, що ти не пропустиш ані спіднички, харчами, прямо скажемо, не перебираєш.

Бад хруснув пальцями.

— Що ж, а ти живеш з того, що стучиш на своїх же. А Міккі твій — наркодилер і сутенер, і таким залишиться, хай скільки б він віддавав на благодійність. Так що чия би корова мичала, а твоя — мовчала. *Capisce*¹, засранцю?

¹ Зрозумів? (*Итал.*)

Стомпанато нервово посміхнувся; Бад визирнув у вікно. Збирач благодійної допомоги з Армії порятунку в костюмі Санта-Клауса, дістаючи на ходу монетки зі своєї торби для пожертв, попрямував до алкогольної крамниці.

— Слухай, тобі потрібна інформація, а мені — гроші, — сказав Стомп. — Мікі і Деві Голдман на нарах. Поки їх немає, усіма справами заправляє Мо Ягелка. Він — ще той жаднюга, роботи в нього не допросишся. Джек Вейлен мене не візьме за красиві очі, а від Мікі — ані долару немає.

— Мікі затримує зарплатню? Дивно, коли його посадили, то він був людиною при баблі. Я чув, правда, його обікрали, але він знайшов злодія і все повернув.

— Чув дзвін, та не зна, де він, — похитав головою Джонні. — Того козла він знайшов, це правда, а ось товар — як крізь землю провалився, чувак десь скинув і наркоту, сто п'ятдесят штук баксів. Такі ось справи, офіцере Вайт, мені потрібні гроші. Словом, якщо у вас ще досі платять за корисну інформацію, то мені є що вам запропонувати.

— Говори вже прямо, Джонні. Що ти викручуєшся, як вуж.

Джонні силувано захихотів.

— За двадцятку здам кишенькового злодія. За тридцятку — чувака, що скоїв напад на крамницю і до того ж полюбляє відгамселити свою жінку. Тільки не затягуй, я п'ять хвилин тому бачив цього хлопця за роботою в «Орбасі».

Бад простягнув йому двадцять доларів, а потім іще десятку. Стомпанато схопив банкноти.

— Ральфі Кіннард. Гладкий білявчик, близько сорока років. Замшевий піджак, сірі фланелеві штани. Кажуть, б'є дружину до напівсмерті і змушує працювати на панелі, щоби він міг віддавати свої карткові борги.

Бад записав почуте.

— Зі святом, Венделле! — посміхнувся Стомпанато.

Бад схопив його за краватку й різко смикнув вперед; Стомп приклався головою до приладової панелі.

— З Новим роком, макароннику.

В «Орбасі» людей було під зав'язку — і біля прилавків, і біля стелажів із тканиною. Розпихаючи покупців ліктями, Бад помчав на третій поверх, до відділу ювелірних виробів та дорогого алкоголю — улюбленого місця магазинних крадіїв.

Ряди годинників на прилавках, черги по тридцять осіб біля касових апаратів. Бад заледве прорвався крізь галасливий натовп домогосподарок із діточками, нишпорячи очима в пошуках блондинів. І раптом побачив у дверях чоловічого туалету біляву потилицю та замшеву спину.

Бад розвернувся й попрямував у його бік. Біля пісуарів — двоє старих пердунів; з-під дверей кабінки видно спущені штани із сірої фланелі. Бад зігнувся, зазирнув у шпарину — бінго, мужик перебирає і розпихає по кишенях коштовності. Двоє старих застебнулися й вийшли. Бад забарабанив у дверцята:

— Хо-хо-хо, відкривай, до тебе прийшов святий Миколай.

Двері відчинилися; у щілину в нього зацідів кулак. Удар виїшов влучним, Бад відлетів на раковину. Кіннард жбурнув йому в обличчя жменьку запонок і кинувся бігти. Бад рвонув за ним.

Бігти йому заважають покупці; Кіннард, спритно петляючи межі людьми, вискакує через чорний хід. Бад злетів униз пожежною драбиною. На стоянці чисто: ані Кіннарда, ані машин, які би поспішно залишали парковку. Бад побіг до патрульного автомобіля, увімкнув рацію:

— 4А31 викликає диспетчера.

Тріск на радіохвилях, потім — відповідь:

— Слухаю вас, 4А31.

— Остання відома адреса. Білий чоловік, ім'я — Ральф, прізвище Кіннард. Імовірно, пишеться із двома «н».

Диспетчер підтверджує запит і відмикається. Очікуючи на відповідь, Бад завдає уявному противникові серію коротких ударів: бам-бам-бам-бам-бам... Знову оживає радіо:

— 4А31, маємо відповідь на ваш запит.

— 4А31, слухаю.

— Відповідь позитивна. Кіннард, Ральф Томас, чоловік, білий, дата народження...

— Дідько, я ж просив лише адресу.

Диспетчер зітхнув:

— Вважайте це різдвяним подарунком, засранцю. Адреса: Евергрін, № 1486. Сподіваюся, ви...

Бад вимкнув рацію і рвонув на схід, до тераси. За швидкості у понад 130 кілометрів на годину та увімкненої сирени він може бути на місці вже за 5 хвилин. Він швидко пролетів номери — 1200-ті, 1300-ті; 1400-ті — це було житло, яке давали ветеранам.

Він припаркувався на хіднику поруч із № 1486 — товстий шар штукатурки, на даху — променистий неоновий Санта на санях із оленем. Усередині горить світло; біля ганку — довоєнний «форд». У вікні видно, як Ральф Кіннард лупцює жінку в банному халаті.

Жінці на вигляд було років зо тридцять п'ять, обличчя вона мала червоне, розпухле. Вона відсахнулася від Кіннарда; халат розхристався. Груди в синцях, ребра у саднах.

Бад повернувся до машини за кайданками, але тут знову оживає рація.

— 4А31 слухає.

— 4А31, термінове повідомлення. Напад на поліцейських за адресою Ріверсайд, № 1990, біля кафе. Підозрюваних шестеро, затримати поки не вдалося. Ідентифіковано за номерним знаком автомобіля. Оповіщені всі поліцейські загони міста.

Спиною в Бада мороз пішов.

— Наші в біді?

— Так точно. 4А31, вирушайте за адресою 53-тя авеню, № 5314, 53-тя авеню, Лінкольн-Гайтс. Затримайте Санчеса Діннардо, Д-і-н-а-р-д-о. Чоловік, мексиканець, двадцять один рік.

— Зрозумів. Відправте патрульну машину на Евергрін, № 1486. Підозрюваний — білий чоловік. Мене тут не буде, але хлопці його побачать. Нехай візьмуть його — затримання я сам потім оформлю.

— Затримання реєструвати у відділковій «Голленбек»?

Бад відповідає ствердно, хапає наручники. Він знову повернувся до будинку й поліз до електричного щитка на ганку — перемикає рубильники, і дім занурюється в темряву, світяться тепер тільки сани Санти; Бад хапає дріт, що веде на дах, і щосили смикає. Конструкція впала на землю, олень вибухнув іскрами.

Коли Кіннард вилетів надвір, то перечепився об розбитого оленя і впав. Бад приклав його мордякою до асфальту і заклацнув кайданки. Поки Ральф виривався і вгризався у землю зубами, Бад зачитував йому давно знайомий текст, який він зачитував усім негідникам, що лупцювали своїх друзин:

— Вийдеш року за півтора, і я про це знатиму. Я з'ясую, хто буде твоїм інспектором з УДЗ, і поговорю з ним по душах. І навідуватимуся до тебе час від часу. Ще раз пальцем її торкнешся — знову сядеш, і тепер уже за статтею за згвалтування неповнолітньої. А знаєш, що у «Квентіні» роблять з тими, хто дітей гвалтує? Га? Пускають по колу, красунчику!

Спалахнуло світло — це дружина Кіннарда клацнула рубильником.

— Можна я поїду до мами? — питає вона.

Бад витягнув вміст кишень Ральфа — ключі, скручені трубочкою долари.

— Беріть машину і ні про що не переймайтеся.

Кіннард виплюнув кілька зубів. Місіс Ральфі бере ключі, витягує зі згортку десятибаксову банкноту.

— Веселого Різдва, еге ж?

Місіс Ральфі послала йому поцілунок рукою і заднім ходом виїхала з подвір'я, ще раз переїхавши Санту з оленем.

53-я авеню. Другий код — без сирени. Чорно-біла патрульна машина прибула трохи раніше. Звідти вилізли Дік Стенсленд і двоє патрульних в уніформі.

Бад посигналив, і Стенс підійшов до його машини.

— Що трапилося, напарнику?

Стенсленд показав пальцем на халупу.

— Там сховався один із тих чуваків, що відкрили стрілянину, може, і більше. Там було шестеро мексиканок, і двоє білих,

а наших — усього лиш двоє. Браунелл та Геленовські. У Браунелла черепна травма, а Геленовські, мабуть, втратив око.

— Ні хріна собі, «мабуть»!

Стенс дихнув на нього: суміш джину і лосьйону для ополіскування ротової порожнини.

— Будеш до слів чіплятися?

Бад вийшов з машини.

— Не буду. Скількох уже взяли?

— Нуль. Наш буде перший.

— То перекажи патрульним, хай не висовуються.

Стенс похитав головою.

— Це — приятелі Браунелла. Хочуть взяти участь.

— Ні хріна, він наш! Здамо, підпишемо всі папери — і можна гуляти! Я маю в машині три ящики — «Волкер Блек», «Джим Бім» та «Кетті».

— А Екслі? Та він кров з носа, але не дасть нам пити на чергуванні.

— Ага, тільки головний — Фрілінг, а він завжди радий закласти за комір, як і ти. Так що не переймайся щодо Екслі. Так, мені сьогодні ще один звіт писали, тож ходімо, швидко з ним розберемося.

Стенс розреготався.

— Так, я вже чув. Напад на жінку за обтяжувальних обставин. Стаття шістсот двадцять третя, пункт перший каліфорнійського Карного кодексу, еге ж? Весела компанія у нас вийшла: один — довбаний п'яниця, інший — дамський улесник.

— Точно, все сходиться. Ну що, рушаймо?

Стенс підморгнув; Бад із револьвером напереваги наблизився до ганку. Вікна халупи були наглухо завішані шторами; Бад краєчком вуха почув радіо рекламу «шевроле» «Кот Фелікс». Дік з ноги відчинив двері.

Пролунав крик, і двоє мексиканців — хлопець і дівчина — кинулися навтьоки. Стенс прицілився, але Бад не дав йому вистрілити. Вони кинулися навздогін, пихкаючи та налітаючи на меблі, — Бад попереду, Дік — слідом за ним. Наздогнали вони парочку в кухні, біля вікна. Тікати далі не було куди.

Мексиканці розвернулися, підняли руки: він — звичайний пацан-пачуко, вона — симпатична дівчина приблизно на шостому місяці вагітності.

Хлопця втулили обличчям в стіну, руки завели голову. Бад обшукав його: посвідчення особи на ім'я Санчеса Дінардо, трохи дрібних грошей. Дівча зарюмсало; десь далеко почулися сирени. Бад розвернув Санчеса і врізав йому по яйцях.

— Це тобі за наших, Санчо. Вважай, що легко відбувся.

Стенс схопив дівчину.

— Може, йшла б ти звідси, дорогенька, — сказав їй Бад, — поки мій приятель не вирішив перевірити, чи маєш ти грінкарту.

Після згадки про «грінкарту» дівчина зовсім перелякалася:

— Madre mia! Madre mia!¹

Стенс підштовхнув її до дверей; Санчес стогнав від болю. У вікні було видно молодих патрульних.

— Агов, гаразд, віддамо мексиканця приятелям Браунелла.

— Точно, хай хлопці побавляться, — погодився Стенс, і помахав патрульним.

Коли увійшло двоє новачків, Бад сказав їм:

— Одягніть на цього наручники й оформлюйте затримання.

Напад на поліцейського, опір під час затримання.

Патрульні потягнули Санчеса до виходу.

— Ти — захисник жінок, — сказав Стенс. — Що далі? Песики і діти?

Бад пригадав місіс Ральфі — вся розмальована синцями та саднами до Різдва.

— Подивимося. Гаразд, ходімо нарешті, випивка чекає. Будеш хорошим хлопчиком — тобі дістанеться цілісінька пляшка.

РОЗДІЛ 2

Престон Екслі зірвав тканину. Гості заохали та заохали; представник муніципалітету заплескав у долоні, проливши свій егі-ног на одну зі світських левиць.

¹ Матінко! (*Isn.*)

Еду Екслі в цей момент подумалося, що це не дуже схоже на типовий Святвечір для копа.

Він кинув погляд на годинник: 20:46 — до опівночі треба було повернутися у відділок. Престон Екслі жестом вказав на макет.

Макет цей займав півкімнати: парк розваг, у якому було повно гір з пап'є-маше, картонних ракет, ковбойських містечок Дикого Заходу. Біля воріт — мультяшні герої: Мучі-Маус, білчєня Скутер, качєня Дєнні — усі, кого привів на цей світ Реймонд Дітерлінг, незмінні герої «Години фантазій» та безлічі мультиплікаційних фільмів.

— Лєді та джєнтльмени, представляю вам Дрімлєнд! Цей парк розваг побудує у Помонє, Каліфорнїя, фірма «Екслі Констракшн» — відкриття заплановано на квітєнь 1953 року. Це будє найбільш винахідливий парк розваг в історії, самодостатній Всєсвіт, дє діти будь-якого віку зможуть розважатися й познайомитися зі своїми улюблєними героями, створєними Реймондом Дітерлінгом, батьком сучасної анімації.

Ед поглянув на батька: п'ятдєсят сім років, причому на вигляд йому сорок п'ять, гідний представник династії копів, господар маєтку у Генкок-Парк, якому варто лише пальцями клацнути — і всі місцеві політики прибіжать до нього на Святвечір. Гості заплєдували; Прєстон вказав на високу, покриту сніжною шапкою гору:

— «Світ Пола», лєді та джєнтльмени. Точна копія гори у Сьєрра-Невада. Зі «Світом Пола» на вас чєкає захоплєвє катання на санях та лижах, а також вистави для всієї родини за участю Мучі, Скутера та Дєнні. Ви спитаєтє, що цє за Пол і чому «Світ Пола»? Пол — цє син Реймонда Дітерлінга, хлопчик, який трагічно загинув у 1936 році, потрапивши під лавину під час туристичного походу в гори. Цє сталося на тій самій горі, копію якої ви зараз бачитє. Алє досить про сумнє. Додам іщє, лєді та джєнтльмени, що дєсятє центів з кожного долара, витраченого відвідувачами у «Світі Пола», підє до Фонду допомоги дітям, хворим на поліомієліт.

Бурхливї оплєски. Прєстон кивнув Тіммі Валберну — акторові, який грав Мучі Мауса у «Годині фантазій» — він, як

завжди, поживував сир великими зубами. Валберн легенько підштовхнув чоловіка, що стояв поруч із ним; той пхнув його у відповідь.

Ед раптом вихопив поглядом з натовпу Арта де Спейн; Валберн пищав і кривлявся, зображуючи Мучі. Ед вказав йому жестом на коридор:

— Чорт забирай, оце так сюрприз!

— Дітерлінг анонсував цю подію у «Годині фантазій». Батько тобі не сказав?

— Ні. Я навіть не знав, що вони з Дітерлінгом знайомі. Цікаво, чи це вони знюхалися не під час діла Атертона? Той хлопчина, Віллі Веннерголл, — він же, здається, у Дітерлінга знімався? Де Спейн посміхнувся.

— Я тоді був одним із помічників твого батька. Не думаю, що шляхи цих двох великих людей взагалі колись перетиналися. Просто Престон вміє заводити потрібні знайомства. До речі, бачив його Мучі Мауса та його приятеля?

Ед кивнув.

— А хто це?

З кімнати долинав регіт. Де Спейн потягнув Еда в кабінет.

— Біллі Дітерлінг, син Рея. Він оператор «Жетонів Честі» — серіалу, який щотижня прославляє на всю країну нашу доблесну поліцію. Цікаво, Тіммі дістає з рота сир, коли йому смокче?

— Оце ти втнув! — розсміявся Ед.

Де Спейн вільно розкинувся в кріслі.

— Едді, скажу тобі як колишній коп копу нинішньому: ти навіть слово «втнув» кажеш так, ніби викладаєш в університеті. Ніякий ти не Едді, ти — справжній Едмунд.

Ед поправив окуляри.

— О-о-о, відчуваю, зараз почую щиру пораду. Щось на кшталт «не йди з патруля, тому що Паркер так досидівся до начальника». Ото якраз мій шлях кар'єрною драбиною, бо ж задатків командира у мене немає.

— Та й почуття гумору також. Тобі не набридли ці окуляри? Викинь ти їх, ну? У Бюро ж, окрім Тада Гріна, окулярників немає.

— Нічогенько ти сумуєш за поліцією. Здається, якби ти міг, то кинув би «Екслі Констракшн» і п'ятдесят штук на рік, які там заробляєш, і аж бігом пішов би до нас.

Де Спейн підпалив сигару.

— Тільки разом із твоїм батьком.

— Навіть так?

— Тільки так. При інспекторі Престоні я був лейтенантом. І зараз я також при ньому. Хотілося б і надалі з ним працювати.

— Ну, якби ти не знався на будівельних матеріалах, то й ніякої «Екслі Констракшн» не існувало би.

— Дякую. І справді — позбався ти окулярів.

Ед взяв зі столу фотографію в рамці: його брат Томас в уніформі — за день до загибелі.

— Був би ти копом, я б тобі виписав догану. За недотримання субординації.

— Еге ж, ти б виписав. Яке ти там місце посів на лейтенантському іспиті?

— Перше місце із двадцяти трьох кандидатів. До того ж я був молодший за решту мінімум на вісім років, менше за всіх працював сержантом, та й узагалі — мав найменший досвід роботи в поліції.

— І хочеш до Відділу детективів?

Ед поставив фотографію на місце.

— Так.

— Ну що ж. Для початку тобі доведеться мінімум рік почекати, поки відкриється вакансія, потім виявиться, що вакансія ця радше за все — у патрулі, а потім виявиться, що для того, щоб перевестися у Відділ детективів, треба багато років цілувати в дупу начальство. Тобі зараз двадцять дев'ять, чи не так?

— Саме так.

— Значить, станеш лейтенантом у тридцять чи тридцять один. Через твою молодість тебе не сприйматимуть всерйоз. Жарти вбїк, Еде. Це не для тебе, розумієш? Ти не з тих крутих. Звичайно, Паркер проклав патрульним дорогу до детективів, але йти туди не обов'язково. Подумай про це.

— Арте, — сказав Ед, — я хочу розслідувати злочини. Я маю зв'язки, я нагороджений хрестом «За видатні заслуги», а для багатьох — це круто. І я потраплю до Відділу детективів.

Де Спейн змахнув із одягу попіл.

— Поговорімо начистоту, Сонячний Джиммі?

Знову це ненависне дитяче прізвисько.

— Звичайно.

— Що ж... коп із тебе непоганий, і з часом ти, можливо, станеш по-справжньому класним копом. І у твоєму інстинкті вбивці в мене немає ані найменших сумнівів. Але твій батько вмів підлаштовуватися, вмів робити так, щоб його і ненавиділи, і обожнювали. А ти — не такий.

Ед стиснув кулаки.

— То яка твоя порада, дядечку Артуре? Порада копа, який покинув службу заради грошей копові, який ніколи цього не зробить?

Де Спейн зморщився.

— Яка моя порада? Підлещуйся до потрібних людей. Лиж дупу Вільяму Г. Паркеру, і моли Бога, щоб опинитися в потрібний час в потрібному місці.

— Як ти і мій батько?

— Саме так, Сонячний Джиммі.

Ед подивився на свою форму: звичайний костюм висів на вішаку. Гострі стрілки на брюках, сержантські смужки, одинока нашивка на рукаві.

— Бажаю тобі золотих смужок, Едді, — промовив Де Спейн. — І тасьми на кашкеті. Я би не морочив тобі голову, якби ти не був мені дорогий.

— Знаю.

— Ти ж у нас, чорт забирай, герой війни.

— Завтра Різдво, — змінив тему Ед, — ти думаєш про Томаса.

Де Спейн кивнув.

— Я все думаю про те, що міг би якось його попередити. Адже він навіть не встигнув розстебнути кобуру.

— Вуличний кишеньковий злодій з пістолетом? Звідки йому було знати?

Де Спейн погасив сигару.

— Томас був природжений коп, кого завгодно міг навчити. Мабуть, тому я й сам намагаюся тебе постійно повчати.

— Його вже дванадцять років немає, і я поховаю його як поліцейського.

— Вважай, я забув, що ти це сказав.

— Ні, не забувай. Згадай про це, коли я почну працювати у Відділі детективів. І коли батько підійматиме тости за Томаса й мати, навіть не думай каятися. Він потім кілька днів отямитися не може.

Де Спейн схопився на рівні ноги; у дверях з'явився Престон Екслі із пляшкою та склянками.

— З Різдом, тату, — сказав Ед. — І мої вітання.

Престон розливав по склянках віскі.

— Дякую. Отже, «Екслі Констракшн» чудово впоралася зі зведенням королівства мультяшних гризунів, а особисто я — обжерся сиром до кінця життя. Тост, джентльмени. За упокій душі мого сина Томаса і моєї дружини Маргарет і за нас трьох.

Чоловіки випили; де Спейн знову наповнив склянки. Тоді Ед промовив улюблений батьків тост:

— За розкриття злочинів, що потребують правосуддя!

Налили втретє.

— Батько, я і не знав, що ти знайомий із Реймондом Дітерлінгом, — сказав Ед.

Престон посміхнувся.

— Ми вже багато років знайомі по бізнесу. На прохання Реймонда ми з Артом тримали контракт у таємниці — він хотів оголосити про нього у своїй дитячій телепередачі особисто.

— Ви познайомилися під час розслідування справи Атертона?

— Ні, і, звичайно, тоді мене ще в будівельному бізнесі не було. Артуре, запропонуй тост?

Де Спейн розливав по склянках залишок віскі.

— За блискучу кар'єру нашого майбутнього лейтенанта у Відділі детективів!

Усі засміялися.

— До речі, Едмунде, — сказав Престон, — тут Джоан Морроу цікавилася, чи є у тебе хтось. Здається, вона до тебе небайдужа.

— Думаєш, зі світської левиці вийде хороша дружина для копа?

— Навряд чи, але для копа-начальника — цілком.

— Наприклад, для шефа Відділу детективів?

— Швидше для командира патрульної служби.

— Тату, ти мріяв, що патрульну службу очолю я, а Відділ детективів — Томас. Але Томас загинув. Не відбирай в мене цієї можливості! Не змушуй мене жити своїми старими мріями.

Престон уважно поглянув на сина.

— Я зрозумів, добре, що ти мені сказав це прямо. Це правда, колись я про це мріяв. Але не в цьому справа, ти не відчуваєш людської слабкості, а без цього хорошим детективом не стати.

Брат Ед мав математичний склад розуму й упадав за гарненькими дівчатами.

— А Томас відчував?

— Так.

— Батьку, та я пристрелив би цього щипача, ледве він поліз би до кишені!

— Та чорта з два, — сказав було де Спейн, але Престон жестом змусив його замовкнути.

— Усе гаразд. Едмунде, лише кілька питань, перш ніж я повернуся до гостей. Питання перше: чи зможеш ти сфабрикувати доказ, щоби відправити винного за ґрати?

— Якщо б...

— Так чи ні?

— Я... ні.

— Зможеш вистрілити озброєним бандитам у спину, знаючи, що на суді їх можуть відмазати і вони вийдуть на волю?

— Я...

— Так чи ні, Едмунде.

— Ні.

— Зможеш вибити з обвинуваченого зізнання, якщо знаєш, що він винен?

— Ні.

— Зможеш підігнати докази на місці злочину під версію прокурора?

— Ні.

Престон зітхнув.

— Що ж, тоді, заради Всевишнього, не ломися на посаду, де тобі доведеться все це робити. Бог обдарував тебе хорошими мізками, користайся ними.

Ед глянув на свою форму.

— То я і хоч скористатися для розслідування злочинів.

— Вийде з тебе детектив чи ні, — усміхнувся Престон, — але завяжності, якої так бракувало Томасу, тобі не позичати. Не просто так ти став героєм війни.

Задзвонив телефон; де Спейн взяв слухавку. Еду пригадали заміновані японські окопи — і він не зміг подивитися Престону в очі.

— Лейтенант Фрілінг з відділку, — промовив де Спейн, — каже, що в'язниця вже під зав'язку. А раніше ввечері підстрелили двох патрульних. Двоє підозрюваних заарештовані, четверо ще на свободі. Просив тебе приїхати раніше.

Ед обернувся до батька, але Престон вже був у коридорі, жартував з мером Боуроном, у якого на голові красувався різдвяний капелюх із вухами, як у Мучі Мауса.

РОЗДІЛ 3

До дошки на стіні було прикріплено газетні вирізки: «У перестрілці поранено борця з наркоторгівцями», «Під час антинаркотичного рейду в актора Мітчема знайшли марихуану». На столі в рамочках стояли статті з «Цілком таємно»: «Коли до справи береться Відділ боротьби із наркотиками, ділерам непереливки»; «Актори стверджують: своєю достовірністю серіал «Жетон честі» зобов'язаний технічному консультантові». Статтю про «Жетон честі» супроводжувала фотографія: Джек Вінсеннс з головним героєм — Бреттом Чейзом. Але під фото ані слівця про брудні подробиці особистого життя Чейза,

які є в досьє редактора, — він педофіл, якого тричі судили за розбещення хлопчиків, але щоразу справу припиняли.

Джек Вінсеннс роззирнувся довкола. Відділ для боротьби з наркотиками спорожнів, затих — світло горіло тільки в його кімнатці. За десять хвилин до опівночі; він обіцяв Дадлі Сміту набрати за нього звіт про організовану злочинність для Аналітичного відділу, а Фрілінгові організувати випивку для вечірки у відділку. Сід Хадженс із «Цілком таємно» мав привезти ром, але щось не зателефонував. З Дадлі вони домовилися по-товариськи: Джек друкує зі швидкістю сто знаків на хвилину, так що йому нескладно виручити товариша; а Дадлі, зі свого боку, організує йому завтра обід у «Тихому океані» з Еллісом Лоу. Зайва копійчина Джеку зараз не завадить, як і зв'язки в офісі окружного прокурора. Він закурив і почав читати.

Але рапорт виявився не такий простий — на одинадцяти сторінках, зі словесними вивертками, цілком у дусі Дадлі. Головна тема: настрої у бандитських колах Лос-Анджелеса після того, як за ґратами опинився Мікі Коен. Джек трохи відредагував звіт і почав його набирати.

Коен перебував у федеральній в'язниці на острові Мак-Ніл. Ухилення від сплати податків — від трьох до семи. Дейві Голдман, його підскарбій — там же, також від трьох до семи, звинувачення за шістьма пунктами в податковому шахрайстві. Сміт пророкував можливі розборки між улюбленцями Коена — Морісом Ягелкою та Джеком «Вишибалою» Вейленом. Враховуючи те, що ватажка місцевої мафії Джека Драгну депортовано, саме комусь із цих двох належало перехопити контроль над лихварством, проституцією, букмекерством та рекетом. Сміт стверджував, що за Ягелкою особливого нагляду не треба, мовляв, організатор із нього нікудишній; а Джон Стомпанато та Ейб Тайтелбаум, ключові «бики» Коена, встали на чесний шлях. А Лі Вакс, кілер, який працював на Коена, взявся за релігійне шахраювання — торгує якимись патентованими пігулками, які нібито гарантують якісь містичні переживання.

Джек продовжував набирати. Щодо Джонні Стомпа та Кікі Тайтелбаума він налажав: цих хлопців ніщо вже не виправить. Він заправив свіжий аркуш.

Наступна тема: зірвана угода Коена і Драгни у лютому 1950-го — вкрали більше одинадцяти кілограмів героїну і, ймовірно, сто п'ятдесят штук баксів вкрадено. До Джека дійшли чутки: колишній коп на ім'я Базз Мікс викрав товар і чкурнув; його застрелили неподалік Сан-Бернардіно за завданням Мікі лос-анджелеські копи та «бики» Коена. Той чувак «кинув» Коена на гору наркоти, купу грошей і до того ж виграв його подружку. Але крадене так і не знайшли. Версія Дадлі була такою: товар і гроші Базз десь зарив, а сам загинув від руки «невідомої особи або осіб». Джек посміхнувся: якщо це були особи із жетонами, то Дадлі їх нізащо не засвітить, навіть у внутрішньому рапорті.

І нарешті, висновок: відколи Мікі К. за ґратами, банди в сум'ятті, однак поліції слід бути напоготові, бо ж знайдеться чимало охочих перехопити контроль над цим ласим шматочком. Особливо — над проституцією — із дозволу шерифа. Джек підписав останню сторінку: «З повагою, лейтенант Д. Л. Сміт».

Пролунав телефон.

— Відділ наркотиків, Вінсенс.

— Це я. Їсти хочеш?

Але Гадженсові було зараз не так вже й легко роздратувати Джека.

— Ти спізнився, Сіде. Гулянка вже в розпалі.

— У мене тут дещо краще за випивку. Кеш!

— Розповідай.

— Ну, таке: Теммі Рейнолдс — та, що знімалася у «Врожаї надії», — завтра її починають показувати по всіх кінотеатрах міста. Один знайомий хлопчина тільки-но загнав їй порцію трави, потягне на статтю. Кайфує вона за адресою Голлівуд-Гіллс, Маравілья, № 2245. Ти її пов'яжеш, а я про це напишу. А з нагоди Різдва поділюся інформацією з Морті Бендішем із «Міррор», так що твоє ім'я потрапить і в щоденні газети. Плюс п'ятдесят готівкою і рома на додачу. Ну хіба ж я не Санта?

— Будете робити фотки?

— На всю шпальту! Одягни синій піджак, він пасує тобі до кольору очей.

— Сотня, Сіде. До того ж — двійко патрульних, по двадцять ці кожному, і десятка командиру бригади з відділку «Голлівуд». І все це влаштуєш *ти*.

— Джеку! Різдво ж!

— Ні, це затримання у зв'язку із незаконним обігом марихуани.

— Лайно! Дай мені півгодинки?

— Двадцять п'ять хвилин.

— Але ж ти здирник, Джеку!

Джек повісив слухавку і перекреслив хрестиком день календаря. Ще один день без випивки і без наркоти — чотири роки і два місяці поспіль.

Усе було готово, як до виступу на сцені, — Маравілью перегородили, біля «паккарда» Сіда Гадженса крутилося двоє патрульних, їхній чорно-білий автомобіль був припаркований посеред тротуару. Вулиця була темна й тиха; Сід уже встановив прожектор. Звідси відкривався чудовий вид на Бульвар — просто на китайський театр «Граумана» — кращих декорацій для знімку годі й придумати. Джек припаркувався, вийшов.

Сід, привітавшись, сунув йому в долоню гроші.

— Сидить у темряві, кайфує під різдвяною ялинкою. Двері на вигляд хлипкі.

Джек витягнув револьвер.

— Скажи своїм хлопцям, нехай вантажать випивку до мене в машину. Хочеш сфоткати на тлі «Граумана»?

— Чудова ідея! Джеку, ти найкращий!

Джек мовчки поглянув на нього: худезний, як палиця, на вигляд — від тридцяти п'яти до п'ятдесяти, заробляє на брудній білизні інших. Цікаво, чи знає він про те, що сталося 24 жовтня 1947 року? Якщо знає, то їхня із Джеком угода — назавжди.

— Сіде, коли я витягну її на ганок, то не хочу, аби мені просто в очі лупасило світло від прожектора. Передай це своєму фотографу.

— Вважай, уже зроблено.

— Чудово. А тепер — рахуй до двадцяти.

Гадженс почав рахувати. Джек ступив на ганок і вінис двері ударом. Спалахнув прожектор, яскраво освітивши кімнату: різдвяна ялинка, а під нею притулилися одне до одного двоє молодих людей у спідній білизні.

— Поліція! — гаркнув Джек, і голубки остовпіли.

Промінь світла вихопив на канапі торбу, напхану травою. Дівчина почала верещати, мов різана; хлопець потягнувся за штанами. Джек наступив ногою йому на груди.

— Руки! Повільно.

Хлопець склав зап'ястя; Джек однією рукою заклацнув кайданки. Увірвалися патрульні і взялися збирати докази. Придивившись до хлопчини, Джек його впізнав — Рок Роквелл, молода кінозірочка. Дівча кинулося бігти; Джек схопив її і потягнув обох на ганок, у світло прожектора.

— Оберніся до «Граумана», Джеку! — закричав Гадженс. — Ми не встигли вимкнути світло!

Джек притиснув до себе двох впійманих злочинців у спідній білизні. Спалахи освітили їхні перелякані личка.

— Знято! — скомандував Гадженс. — Забирайте!

Патрульні потягли їх до машини; Роквел та його подружка не припиняли волати. У сусідніх будинках загорілося світло у вікнах, почали ляскати двері. Джек повернувся до будинку.

Там зберігався запах марихуани — минуло вже чотири роки, але йому їй досі подобався запах трави. Гадженс порпався в шухлядах, витягаючи ділдо та собачі нашійники з шипами. Джек знайшов телефон, погортав записну книжку: а раптом знайдеться телефон наркодилера? Із блокнота випала візитівка: «Флер-де-Ліс». Цілодобово — будь-яке ваше бажання».

Сід щось пробурмотів. Джек сунув картку назад.

— Що ж, — сказав, відкашлявшись, Гадженс, — перевірмо, як це звучить. «Тихий різдвяний ранок у Місті Ангелів. І поки добropорядні громадяни сплять сном праведників,

ПРО АВТОРА

Джеймс Еллой народився в Лос-Анджелесі у 1948 році. З-під його пера вийшов славетний «лос-анджелеський квартет»: «Чорна Жоржина», «Місто гріха», «Секрети Лос-Анджелеса» та «Джаз для білих». Його останній роман «Кров-волоцюга» завершує майстерну «трилогію американського кримінального світу», перші два романи якої — «Американський таблоїд» та «Шість холодних тисяч» — стали бестселерами *Sunday Times*.

Літературно-художнє видання

ЕЛЛРОЙ Джеймс
Секрети Лос-Анджелеса
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. М. Шелест*
Редактор *О. М. Журенко*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*

Підписано до друку 25.09.2019. Формат 84х108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 26,88.
Наклад 2500 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61052, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Еллрой Дж.

Е52 Секрети Лос-Анджелеса : роман / Джеймс Еллрой ; перекл. з англ. О. Чупи. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — 512 с.

ISBN 978-617-12-6140-2

ISBN 978-0-09953-788-5 (англ.)

Цих трьох не можна назвати приємними хлопцями. Джек Вінсеннс — коп-нарцис, що час від часу зливає інформацію жовтим виданням. Бад Вайт — відморозок, якого використовують для брудної роботи і яким рухає невгамовне бажання помсти. Ед Еклсі — молодий та обдарований детектив, герой війни, який насправді не зробив нічого героїчного, кар'єрист і честолюбець. Такою насправді не має бути команда супергероїв. Але після кривавої бійні в «Нічній сові» цим трьом доведеться об'єднати зусилля. Із ненавистю один до одного, але водночас бажанням відновити справедливість. Рухаючись у різних напрямках однієї справи. Шукаючи банду особливо небезпечних злочинців у найпотаємніших закутках Лос-Анджелеса ХХ століття. І знаходячи дещо огидніше за власні душі. Навіть у янголів є свої демони...

УДК 821.111